

Hic et nunc

per Josep Pedrals

La vitalitat d'en Manel Marí no era xiroia ni rabiosa (o sigui: no era naïf ni fruit de l'enuig) però sí que tenia alegria i mala bava. Era una vitalitat que es basava en el "dogma de fer" (títol d'un poema seu), és a dir: es basava en un fer indeturable, impel·lit a la cultura per una mena d'impuls de supervivència, i en un fer "de gust", que accepta i gaudeix el motllo de carn que ens ha estat donat.

Mirar endavant és una bona solució per agafar-se l'existència en aquest món decebedor; certament, una forma de saviesa pràctica: un *carpe diem* fruit de la reflexió.

En Manel vivia la vida. I no ho feia defugint l'enteniment ni evadint-se: acatava la duresa de la realitat, la brillantor fulgurant d'una fulla esmolada, i del desencant en feia cant, i de la resignació en feia filosofia.

Però no era resignació, sinó més aviat una paciència apassionada, una tenacitat. Era un home d'acció, d'una acció plena d'integritat, d'honestedat i d'honradesa, però no per això puritana, sinó plena d'humanitat i d'indulgència, de sarau i fins i tot d'excés. I de ruïna, com si li calgués constatar-se mortal en una cerimònia de decadència: la inconsciència com una forma de consciència.

En Manel era l'ànima de la festa, en una doble accepció: l'entranya que donava substància i valor a la gresca

Josep Pedrals i Manel Marí en una lectura poètica a València (fotografia: blog l.o.r.i.n.a.l.).

i la voluntat que l'empenyia fins a la sacietat i el declivi, valent fins a la imprudència i perseverant en les controvèrsies fins que aconseguia l'harmonia o la trifulga.

I el podem llegir així, com un mestre de la gatzara franca i lliure, solta i descordada, i també el podem llegir com un poeta de la solitud de la ressaca i de la humilitat de la degra-

dació, sever i compassiu. Perquè es complaïa tant en l'ascens superb com en el descens amarg, imbuït del que era i feia, de la qualitat universal d'allò tangible, del moment i el lloc: en Manel Marí sempre era d'ara i d'aquí.

I ho segueix sent.

JOSEP PEDRALS ■

què poguérem comprovar la força de la poesia de Manu, tant quan la recitava amb la veu greu i potent, com quan l'hem llegida després tantes vegades a casa.

Mentre escrivia aquest article, he buscat en els versos de Manel alguna referència més o menys explícita a Ca Revolta i el seu cicle poètic i no n'he trobat cap. Hi ha, però,

una sèrie de poemes a *Deshàbitat* que m'hi fan pensar sempre. Són els titulats "insurgència 1, 2 i 3", sobretot el primer de la sèrie en què parla d'"una trinxera amb la revolta". La idea de la trinxera, de fet, havia eixit en diverses converses amb Manel per definir la tasca que feia Ca Revolta, sobretot en els anys de més fosc i misèria política de Va-

lència. Contra aquesta misèria, i contra la resta d'indigències intel·lectuals que hem d'aguantar, Manel hi posava bonhomia, fermesa, compromís, revolta i bona poesia. Per això el recordarem sempre amb un got de vi i donant-nos la benbeguda a *Poesia per la revolta*.

PAU SANCHIS FERRER ■